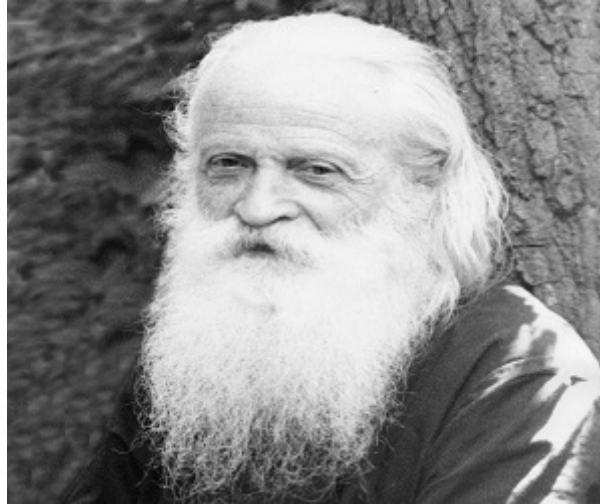

Η αγιότητα του πατρός Σεργίου († 25 Ιουλίου 1987)

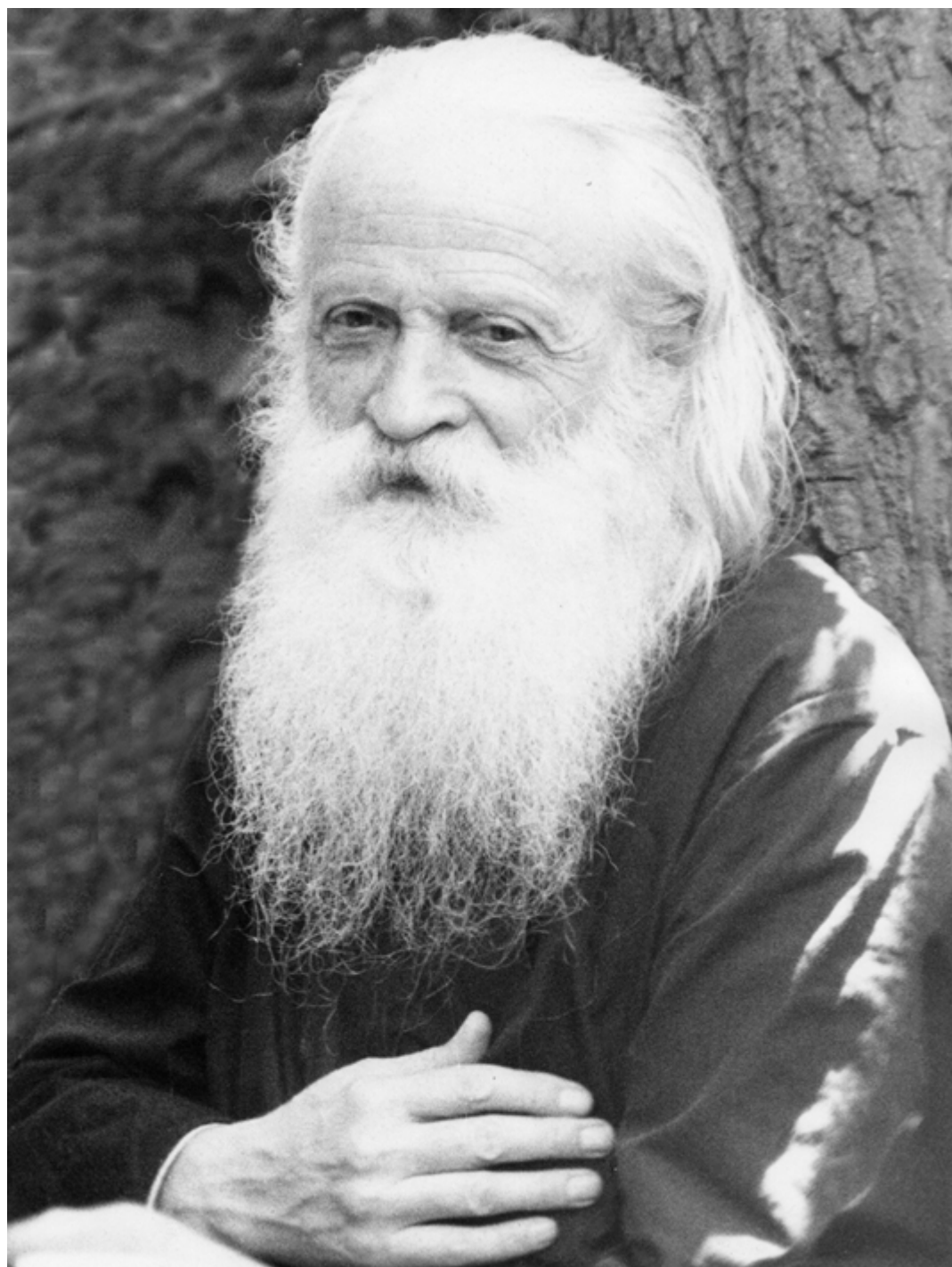
/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η αγιότητα είναι κάτι που μάλλον δύσκολα προσδιορίζεται, πιο δύσκολο ακόμα και από την αίσθηση της παρουσίας ενός αγίου, αν και πολλοί από τους αγίους έχουν περάσει απαρατήρητοι στη διάρκεια της ζωής τους, τουλάχιστον για αυτούς “που δεν έχουν μάτια να δουν ή τα αυτιά να ακούσουν” (πρβλ. Ησ. 6, 9-10, Μτ. 13, 14-15).

Η αγιότητα δεν ταυτίζεται με την τελειότητα – η οποία ανήκει μόνο στο Θεό – αλλά με κάποιο βαθμό της τελειότητας, η οποία μετράται με την αναφορά στον Χριστό και τη σχέση με τους αγίους – μιμητές του Χριστού και χριστοφόρους, τουλάχιστον όσο γνωρίζουμε μέσα από τη ζωή τους.

Μπορούμε λοιπόν να ορίσουμε την αγιότητα ως την υψηλού βαθμού ομοιότητα με τον Χριστό.

Αυτό ουσιαστικά αντικατοπτρίζεται αφενός από την απουσία των κοινών παθών που χαρακτηρίζουν την εκπεσμένη ανθρωπινή φύση, και από την παρουσία αφετέρου των χριστιανικών αρετών. Οι αρετές αυτές μας έγιναν γνωστές μέσω του Χριστού και αποτελούν, όπως τονίζει ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής, την ίδια την ουσία της αρετής. Οι χριστιανικές αρετές αντιστοιχούν στη συνεχή εφαρμογή των εντολών του Κυρίου και δεν ισοδυναμούν με κάποιες εντολές ή νόμους, αλλά με παραινήσεις ή με κανόνες ζωής, δηλαδή με τα πρότυπα εκείνα, τα οποία θέτουμε στη ζωή μας, τους οποίους αν προσπαθήσουμε να εφαρμόσουμε, θα αποκτήσουμε ένα συγκεκριμένο τρόπο ύπαρξης σύμφωνα με τον Χριστό, και θα γίνουμε άνθρωποι χριστοποιημένοι.

Ο άγιος είναι εκείνος που ζει πλήρως με τον Χριστό, στον Χριστό, μέσω του Χριστού, και ο οποίος θα μπορούσε να αναφωνήσει το Παύλειο: “Δεν είναι πλέον εγώ που ζω, αλλά ο Χριστός που ζει μέσα μου” (Γαλ. 2: 20). Εδώ μπορούμε επίσης να ακούσουμε μια πολύ διαφωτιστική ομιλία του πατρός Σεργίου: «αγιότητα είναι η αγιότητα του Θεού μέσα μας”.

Ο πατέρας Σέργιος κατά τη διάρκεια όλων των ετών της μοναστικής ζωής του, αλλά και πολύ πριν, είχε αυτή την επιθυμία: να είναι συνεχώς πιστός στις εντολές του Χριστού, να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του Χριστού, να συμμορφωθεί προς τον Χριστό σε κάθε στιγμή και σε κάθε σκέψη ή πράξη της ζωής του.

1. Ανιδιοτέλεια.

Αγκαλιάζοντας τον Χριστό, από μόνο του σημαίνει ότι ο άνθρωπος καθαίρεται από τα πάθη.

Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά γνωρίσματα της πνευματικότητας του π. Σεργίου, και το πιο σημαντικό της αγιότητάς του, ήταν αναμφίβολα η πλήρης λήθη του εαυτού υπέρ του Θεού και του πλησίον.

Είναι σαν να μη θεωρεί σπουδαίο τον εαυτό του στα μάτια του, ώστε να δημιουργεί μια θέση για το Θεό και να δίνει πάντα την πρώτη θέση σ' Εκείνον.

Όταν ασχολούμαστε με τον εαυτό μας, έλεγε, δημιουργούμε μέσα μας την ανησυχία κι έτσι καταλήγουμε σε μεγάλες δυσκολίες, ακόμη και στην ασθένεια.

2. Ταπεινότητα.

Η κάθαρση από τα πάθη συνδέεται στενά με την αρετή της ταπεινοφροσύνης.

Αυτή εκφράζεται με διάφορους τρόπους

- Με τον τρόπο που συμμετέχουμε στις λειτουργίες
- Στην άρνηση της ομιλίας
- Με τον τρόπο που ομολογούμε την πίστη
- Με τον τρόπο που ασκείται η πνευματική πατρότητα, όπου δεν επιβάλλεται ούτε η προσωπικότητα του πνευματικού, ούτε οι ιδέες του ή η θέλησή του
- Με τον τρόπο που χρησιμοποιούνται στην καθημερινή ζωή οι φαινομενικά αθώες ομιλίες, οι οποίες δικαιολογούνται σαν πνευματικές ομιλίες, αλλά με μια εξωτερική πνευματικότητα, για τις οποίες το Άγιο Πνεύμα είναι σαν ένα εύθραυστο πουλάκι: όταν μιλάμε δυνατά, πετάει
- Με τον τρόπο που αποτιμώνται οι άλλους (κάθε πρόσωπο ήταν για εκείνον το πιο σημαντικό πρόσωπο που υπάρχει).

3. Μετάνοια.

Η ταπείνωση του π. Σεργίου ήταν αγκυροβολημένη στη μετάνοια, που θεωρείται η πιο βασική στάση της χριστιανικής ζωής και ως μια εσωτερική διάθεση που πρέπει να έχει διάρκεια. Ήταν μια συνεχής επίγνωση των δικών του αδυναμιών.

4. Η αγάπη και οι εκδηλώσεις της.

Ένα άλλο μεγάλο χαρακτηριστικό γνώρισμα της αγιότητας του π. Σεργίου ήταν η αγάπη του πλησίον.

- Αυτή η αγάπη εκδηλώνεται συγκεκριμένα από την ικανότητά της να δίνει πάντα μεγάλη προσοχή στους άλλους.

- Εκδηλώνεται, επίσης, με τη βοήθειά της σε όλους εκείνους που έχουν ανάγκη: η ακούραστη και υπομονετική ακρόαση για τους ανθρώπους που θέλουν να εκφράσουν την εσωτερική τους κατάσταση, με τους φόβους τους και τον πόνο τους, την υποστήριξη σε ασθενείς για τους οποίους προσευχόταν και έτρεχε σχεδόν κάθε μέρα στα νοσοκομεία, να τους εξομολογήσει, να τους μεταλάβει, ή απλά να τους μιλήσει και να παρευρεθεί μαζί τους, να τους καθησυχάσει και να τους ανακουφίσει. Όταν ήταν πολύ μακριά για να μετακινηθεί, τους τηλεφωνούσε κάθε μέρα και μερικές φορές αρκετές φορές την ημέρα, μέχρι να νιώσουν καλύτερα. Με αυτόν τον τρόπο, επίσης, βοήθησε πολλούς ανθρώπους στην μοναξιά τους, και όπως έλεγε κάποιος ενορίτης του: «Με αυτόν ποτέ δεν αισθανόμασταν μόνοι».

- Επίσης, έδειχνε την αγάπη του θυσιαζόμενος για τα πνευματικά του παιδιά, προσευχόμενος γι' αυτά εκτενώς και αναλαμβάνοντας ο ίδιος το βάρος των προβλημάτων και των καημών τους.

- Ήταν εμφανές ακόμα στη μέριμνά του για τους νεκρούς, τους οποίους φρόντιζε να τιμά τακτικά, παρά τον μεγάλο αριθμό τους (σε κάθε Θεία Λειτουργία, περνούσε σχεδόν δύο ώρες την ημέρα μνημονεύοντάς τους στην Προσκομιδή)

- Η συμπόνια των αγαπημένων, αλλά και η φροντίδα για όλους εκείνους που υπέφεραν στον κόσμο ήταν ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα της φιλανθρωπίας του. Α συνήθιζε να διαβάζει εφημερίδες, για να πληροφορείται τα δεινά των ανθρώπων όλων των χωρών και να προσεύχεται γι' αυτούς.

- Η αγάπη του π. Σεργίου προς τους άλλους ήταν επίσης εμφανής στην αποχή του από την κατάκρισή τους. Στην πραγματικότητα ποτέ δεν είδε το κακό στους άλλους, αλλά πάντα τη θετική πλευρά τους. Έδειχνε πάντα καλοσύνη για όλους, καταδεχόταν όλους τους ανθρώπους εξίσου, επιδείκνυε μεγάλη προσοχή προς τον καθένα, θεωρώντας λεπτές και ιδιαίτερα ευαίσθητες τις ανθρώπινες σχέσεις.

- Ο αείμνηστος πατέρας χαρακτηριζόταν από μεγάλη γλυκύτητα στην προσέγγισή του, κι αυτό ήταν ένα από τα σημαντικότερα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς του.

5. Ειρήνη.

Ο π. Σέργιος ήταν ένας ειρηνικός άνθρωπος. Τίποτα δεν μπορούσε να τον διαταράξει. Παρέμεινε ατάραχος ακόμη και όταν συνέβησαν τα γεγονότα κατά τη

διάρκεια της Θ. Λειτουργίας. Αυτή η ειρήνη ήταν η βαθιά γαλήνη που γεννά η νέκρωση των παθών και κοινωνείται σε όσους βρίσκονταν σε επαφή μαζί του. Ως εκ τούτου, απέκτησε μεγάλη ικανότητα του να απαλύνει τον πόνο ως εξομολόγος και πνευματικός πατέρας, μερικές φορές με μια λέξη, μια ματιά ή με την απλή σιωπή. Ως εκ τούτου, επίσης, απέκτησε την ικανότητα να διατηρεί πάντα την ενότητα της ενορίας του, ακόμη και όταν εκδηλώνονταν εντάσεις ή λειτουργούσαν διασπαστικοί παράγοντες.

6. Χαρά.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα του π. Σεργίου ήταν η σχεδόν μόνιμη χαρά του. Μιλούσε πάντα με ένα ακτινοβόλο χαμόγελο, είχε ένα παιχνιδιάρικο τρόπο στην ομιλία του, αλλά και μια μεγάλη αίσθηση του χιούμορ, ενός πολύ λεπτού χιούμορ. Η χαρά αυτή, που συνδεόταν με μια μόνιμη αίσθηση πένθους ήταν ένα δώρο του Αγίου Πνεύματος, με το οποίο βοηθούσε τους άλλους να ξεπεράσουν τη θλίψη ή την απογοήτευσή τους, και τους έδινε μια εικόνα της ουράνιας ευδαιμονίας.

[Συνεχίζεται]